

És elkezdte őket sok mindenre tanítani

Mit kívánhatunk a szeptemberi tanévkezdéshez? Sok (jó) iskolát, és hozzá sok iskoláskorban levő gyermeket? Talán ez a kettő a legfontosabb. Ezeket említi a költő, Túrmezei Erzsébet is *Szeptember* című versének kezdő sorában, majd azonnal az iskolai kellékekkel folytatja: „Gyerünk, gyerekek, iskolába! Kemény pad és fekete tábla ne legyen nekünk idegen!” Idősebb olvasóink emlékeiben valószínű, hogy eként idéződik a hajdani „oskola”. Lehet, hogy a padok ma is kemények, de a nagy fekete tábla már nem annyira riasztó, hiszen ott lapul majdminden nebuló táskájában kicsinyített (nagyon okos) mása, a tablet, vagy a kis hordozható számítógépek valamilyen formája.

Elfeledkezhetünk-e az „iskolameszterekről”? – ha tovább keressük indító kérdésünkre a választ. Mert a szellemi kincsek átadásának helye, az iskola szinte csak annyit ér, amennyit az ott oktatók. Jelen lapszámunk mindkét interjúalanya (3. és 10-11. oldal) emlékezik egy-egy jeles tanítójára, akitől valami nagyon fontosat tanult, vagy aki különösen is odafigyelt rá.

Ezt az óhajt fogalmazza meg a tanítvány Péterről szóló előadás (4-5. oldal), mely szerint jó lenne személyre szabott oktatást adni, mert a tanulási folyamat minden embernél más, hiszen a diákok különböznek az értelmi szint, képességek és a korábbi neveltetés tekintetében.

A Mester példa lehet ma is

Ez tűnik ki Márk evangélista frapáns tudósításából. A 6. rész 30-34-es verseiből megtudjuk, hogy az apostolok visszamentek Jézushoz. Beszámoltak neki mindarról, amit tettek és tanítottak, akitől aztán egy kis szabadságot kapnak: „Gyertek velem, csak ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kissé! Mert sokan jöttek-mentek, úgyhogy még enni sem volt idejük.” El is hajóztak egy kietlen helyre, de nem sikerült, hogy magukba maradjanak. Mert a sokaság felismerte őket, és minden városhoz gyalog hozzájuk siettek, úgyhogy meg is előzték őket. És amikor Jézus kiszállt, látva a nagy sokaságot, megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok. „És elkezdte őket sok mindenre taní-

A hegyi beszéd – Fra Angelico (1387-1455) firenzei szerzetes-festőművész alkotása.

tani.” Addig sosem hallott igazságokra, a bővülő élet drága titkaira.

Élethosszig tartó tanulás

Ne szégyelljük hát, maradjunk élethosszig iskolások, az egész életen át tartó tanulásban. Idézett költőnk is fontosnak tartja, szeptember kapcsán, a figyelmet rá felhívni: „Gyerünk, gyerekek, iskolába! Oda is, ahol nincsen tábla... – iskola sok van ám nagyon. Ahol az Úr Jézus a mester, s ahol az ősz öreg se restell gyermeként ülni a padon.” (A szerk.)

Több mint négyszázan vettek részt július 3-5. között a zilahi imaháznál, a harmadszorra megszervezett találkozón. (Tudósítás a 8. oldalon.)

„Tetőtől talpig” tábor

Szilágysági gyerekek táborozása Székelyföldön, a Gyergyói-havasokban

Zilahi, szilágysági és magyarországi gyermekek táboroztak július 21-31. között a gyergyói táborban. A gyülekezet által épített és működtetett táborra szinte néhány nap alatt betelt a jelentkezők listája, ami idén kb. 70 gyermeket és 25 felnőttet (tanítók, kisegítők, felvigyázók, konyhai személyzet) fogadott be. A jelentkezési korhatár III. osztályosoktól VIII. osztályosokig terjedt.

A táborhely a Kovács Péter tetőn fekszik, tengerszinti magassága 1350 m. Ez egy rezervátum, ahol az ember egy időre beköltözik a vadon élő állatok világába; a táborból jól látni a Nagyagymás (1793 m) hegycsúcsot és az Egyesítő-t is.

A reggeli áhítatos, csendes percek után beindult a táborban az élet. Délután játékos bibliaóra keretében érdekes és tanulságos történeteket hallhattak a gyerekek. A tábor idén a „Tetőtől talpig” megnevezést kapta, mivel az emberi testrészeken keresztül lelki igazságokról tanulhattunk.

Láb: járni a bölcsesség útján, amint Salamon is bölcsességet kapott

Istentől, mi is megtanulhatunk Isten segítségével bölcsen járni.

Kéz: tenni a szeretet tetteit, amint az irgalmas samaritánus is kész volt segíteni a bajba esett emberen.

Ajka: mondani az igazság szavait, Ábrahám is megtanulta a leckét, hogy jobb mindig igazságot mondani.

Szív: Istennek kedves életet élni, amint Dániel és társai nem fertőzték meg magukat a király ételével, úgy mi is tisztán kell tartuk szívünket a világi dolgoktól.

Térd: Isten kegyelmén függeni, Dániel a tiltás ellenére sem szünt meg imádkozni, és ezért az oroszánok vermébe dobták őt, de Isten angyalai megvédték.

Nem volt hiány sporttevékenységekből, vetélkedőkből és gyalogtúrákból sem. Estéknél vidám, de egyben tanulságos jeleneteket adott elő az önkéntes színjátszó csapat. Isten üzenete önvizsgálatra ösztönözte a gyermekeket, akik közül sokan felismerték bűnös természetüket és őszinte bűnbánattal vallották meg imában vétkeiket Jézus Krisztusnak.

A támogatók jóvoltából – Zilahi Magyar Baptista Gyülekezet, Bethlen Gábor Alapítvány, Communitas Alapítvány, Szilágysági Társaság Kulturális Egyesület, zilahi magánszemélyek – lehetőség adódott egy buszos kirándulás megszervezésére is, amikor a gyermekek ellátogathattak a közeli Gyilkos-tóhoz és a Békás-szorozshoz.

A gyermekek számára kitűnő lehetőséget nyújt ez a tábor, hogy egy időre kiszakadjanak a digitális világból, hogy megtanulják felfedezni a körülöttük lévő világot, hogy jobban értékeljék a személyes barátságokat és megszeressék a Bibliát, annak íróját, aki bölcsen vezetheti őket ebben a zavaros világban.

Köszönjük Nagy Attila és Nagy Katalin táborvezetők fáradhatatlan munkáját! Reméljük, jövőre ismét lehetőség lesz egymás társaságát élvezni Székelyföldön, a gyergyói táborban. A tábori beszámoló megtekinthető a zilahi gyülekezet livestream oldalán.

**NAGY FERENCZ, Szilágycseh
SZÖLLŐSI SZABOLCS, Zilah**

Meghívó a nagyváradi missziókerület őszi eseményeire

Szeretettel értesítjük, hívjuk és várjuk a kedves testvéreket a nagyváradi missziókerület két fontos őszi eseményére:

Közös hálaadó napot tartunk a Solyomkővári Táborban **szeptember 12-én**. A zenei szolgálatot az Érmelléki Énekkarok végzik, igét hirdet Veress Efraim missziókerületi elnök, programvezető: Albert István Zsolt missziókerületi alelnök.

Október 17-én a missziókerület **III. Kórustalálkozója**ra kerül sor, ezúttal is a Nagyváradi Emanuel Egyetem kápolnájában. Az esemény zenei vezetői a következő testvérek: Bokor Barnabás, Garai Zsolt, Kiss László, Mike József és Székely András. Kérjük az énekkarokat, hogy két énekkel készüljenek (ami négy-öt perc időtartamot jelent).

SZABÓ LÁSZLÓ lp., misszker. titkár

Istenfélő életet, függetlenül a körülményektől

Sok ismeretre lehet szert tenni a tanulás során, de bölcs emberré egyedül csak Isten tehet – ekként zárta beszélgetésünket dr. Gál János egyetemi lektor, amelyben többek között arról kérdeztük, milyen út vezetett egy székelyföldi faluból egy román felsőfokú oktatási intézmény katedrájára. Interjúalanyunk a temesvári gyülekezet elöljárója, kislányuk most ősztől kezd el az iskolát.

– **Hol van Lövete, a szülőfaluja?**

– **GÁL JÁNOS (fotónkon):** Lövete festőien szép környezetben, Szent-egyházsfalutól 12 km-re helyezkedik el, Homoródalmás irányában. Katolikus hitet gyakorló vallásos emberek lakják. A falubeliekre jellemző az öszszetartás és az egymás iránti segítőkészség. Evangéliumi keresztyén gyülekezet még nincs a faluban.

A nyári vakációk nagy részét nagy-
szüleimnél töltöttem Székelyderzsben. Hétköznapi keményen dolgoztunk a mezőn, vasárnapokon pedig rendszeresen eljártunk imaházba. Ebben a többnyire idős hívó emberek-
ből álló közösségben kezdtem felfigyelni az ige üzenetére, ami aztán mély hatást tett rám. Aztán egész évben más kapcsolatom nem volt hívó közösséggel.

– **Hol végezte a tanulmányait?**

– Általános iskolába Lövétén jártam. Közepes tanuló voltam, társaimhoz képest nehezebben fogtam fel a leckét, így több időt kellett szánnom a készülésre. Középiskolai tanulmányaimat Székelyudvarhelyen folytattam, elektronika szakon. Elkerülve otthonról bentlakásban éltem négy évet, de a hétvégeken hazamentem a szüleimhez. Az első gimnazista év után a Hargitai táborban töltöttem egy hetet. Az a néhány nap döntő hatással lett életemre: ott szólított meg Isten, az egyik evangélikus estén, és hívott megtérésre. Nehezen mondtam igent és vonakodva kértem bűneim bocsánatát. Miután valóságosan megtapasztaltam Isten szeretetét és bűneim bocsánatát, átéltem az újjászületés csodáját. Új élettel és nagy elhatározásokkal indultam az újabb tanévnek. Elkezdtem rendszeresen olvasni a Bibliát és keresztyén irodalmat, habár evangéliumi közösségbe még mindig nem jártam rendszeresen, amit eléggé megszenvedtem a lelki életem.

– **Hogyan következett Temesvár?**

– A líceumi években megszerettem a tanulást. Fontolgattam a továbbtanulást is, habár konkrét terveim még nem voltak. Az érettségén a vizsgabizottság

elnöke Temesvárról érkezett és a vizsgák után bátorított, válasszam a temesvári egyetemet. Nehéz döntés elé állított ezzel, egyrészt a távolság, másrészt az eléggé hiányos román nyelvtudásom miatt. A szüleim mellém álltak, bátorítottak; ezért is hálás vagyok nekik. Így kerültem Temesvárra, a Műszaki Egyetemre, az Elektronika és Távközlés Karon tanultam tovább.

Székelyföldi diákként, teljesen magyar környezetből román egyetemen továbbtanulni nagy kihívást jelentett. Két-három hónap után elke-
sередtem és abba akartam hagyni, nehezen boldogultam a tanulással. Nem értettem meg az előadásokat, társaimmal nehezen kommunikáltam.

Az Úr csodálatosan gondot viselt rólam. Megtudtam, hogy a fizika tanárnőnk ért magyarul. Egy beszélgetés során azt tanácsolta, hogy a vizsgán írjam le magyarul, amit románul nem tudok kifejezni. Így is tettem. Az első vizsgaeredményem tízes lett. Ez szárnyakat adott a további tanuláshoz.

Keményen kellett tanulnom, a havi ösztöndíj sokszor a létfenntartásomat biztosította. Másrészt tudtam, hogy a szüleim kemény anyagi áldozatot hoznak értem, és így fejezhettem ki a munkájuk iránti megbecsülésemet.

Az egyetemi évek alatt elhívást éreztem az oktatói és kutató munkára. Egyik tanárom figyelt fel rám, és marasztalt Isten vezetését láttam ebben, és az államvizsga után elfogadtam a felkérést az oktatói pályára. Nem könnyű, de szép a tanári hivatás. Ma lektorként tanítok a Távközlés Tanszéken. Szeretem a munkámat és bátorítanak a volt diákjaim visszajelzései.

Temesvár megújulást jelentett a lelki életemre nézve is. A magyar baptista közösség szeretettel fogadott, mint egyetemistát. Bekapcsolódtam a gyülekezet életébe, aminek tagja is lettem a bemerítés által. A közösség légköre családis, felkarolják, támogatják az ide érkező egyetemistákat. Itt találtam igazi testvérekre, barátokra és szolgatársakra, akik eszközök a lelki fejlődésemben. Hálás vagyok a testvérek szertetéért, megbecsüléséért, a vezetői megbízatásért.

Itt ismertem meg a feleségemet is, akivel boldog házasságban élünk már kilenc éve. Isten megáldott egy lánygyermekkel is, aki megkezdte az előkészítő osztályt.

– **Milyen kihívás ez a szülőknél?**

– Más lesz, mint amit olyan jól megszoktunk. Tisztaban vagyunk szülőként azzal, hogy az iskolakezdéssel megnőnek a veszélyek és ezáltal a mi felelősségünk is. Reméljük, hogy az óvodás korban szervezett játszóházak, bejárótáborok, nagyobb osztályokkal szervezett közös programok hozzájárultak ahhoz, hogy gyermekünk kedvet kapjon az iskolához.

– **Van-e kedvenc bibliai története, a tanulást példázandó?**

– Egyetemi éveim alatt többször elolvastam Dániel könyvét. Hatással volt rám az a döntése, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és italával. Idegen környezetben is hűségesen megmaradt az Úr törvénye mellett és Isten megáldotta. Ezt tapasztaltam meg én is, amikor úgy döntöttem, hogy istenfélő életet élek, függetlenül a külső körülmények alakulásától.

Ma is olyan fiatalokra van szükség, akik elhatározzák, hogy ebben az egyre hitetlenebb és bizonytalankodó világban, a körülmények ellenére megmaradnak az Úr mellett. Ő majd egyengeti útjaikat, áldást ad és áldássá teszi mások számára is, akik így élnek.

Szeretettel ajánlanám minden otthonától távol tanuló fiatalnak, hogy középiskolai/egyetemi éve alatt csatlakozzék egy evangéliumi közösséghez. Legyen aktív tagja a gyülekezetnek, éljen valamilyen szolgálati lehetőséggel, általa alapozza meg jövőjét.

Sok ismeretre lehet szert tenni a tanulás során, de bölcs emberré egyedül csak Isten tehet, ahogyan ezt a Zsoltárok 32,8-ban találjuk: „Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod”.

KÉRDÉSEK: SZILÁGYI LÁSZLÓ

Leckék Péternek az Úr Jézustól

Mit tanult Péter az Úr Jézus Krisztustól, és mit tanulhatunk mi Pétertől? – ezzel indította előadását Kovács József akkori szövetségi főtitkár – a *Tanítható tanítványok* sorozatban –, tavaly nyáron, a Hargita táborban – augusztus 8-a volt, péntek délelőtt, az összmagyar lelkipásztori konferencia zárónapja. Azon a héten három különleges tanítványról tanultak a résztvevők: Jánosról, Péterről és Pál apostolról. Huszonhét leckében foglalta össze az előadó a Jézus által Péternek adott tanulmányi csomagot, amelyből – szerkesztve –, az első tizenkettőt sikerült az alábbiakban közölnünk.

Testvéreim, különbség van a taníthatóság és a tanulás között. Vannak olyanok, akik mindig tanulnak, de „az igazság ismeretére soha el nem jutnak”; elhalmozzák magukat ismeretekkel, de amelyekkel aztán semmi komoly és értékes dolgot nem hajtanak végre – van sok példa erre a világban, sajnos a hívő keresztények, a lelkipunkások között is.

Ugyanakkor fontosnak tartjuk, hogy ismereteinket folyton gyarapítsuk. Persze a tanulási folyamat minden embernél más és más. Ezért jó lenne személyre szabott oktatást adni, még a teológián is. És induláskor megvizsgálni, hogy milyen a diák értelmi szintje, képességei, korábbi neveltetése és a háttér, ahonnan jön, majd ezeknek megfelelően kialakítani egy tanítási csomagot.

Mondhatom azt, hogy az Úr Jézus Krisztus testre szabott nevelést adott Péternek. Jó „foglalkozási csomagot” készített el neki, nagyon szükséges „kurzusokat”. Számos alkalommal együtt volt ő a tanítványokkal és mindabból, ami velük történt, Péter is tanulhatott. Vannak viszont mozzanatok, „tanórák”, amelyek csak Péterről szólnak. Nos, szeretném, ha röviden ezeket a leckéket átismételnénk.

Az Úr Jézus megszólítja

A kezdeti találkozás ez, amikor a tanítványok jelen vannak Jézussal a bemelegítés helyszínén. Jézus megszólítja Pétert, Jánost, András: Jöjjetek és kövessetek engem! Megtanulja az első leckéből azt, hogy Jézusnak joga van őt megszólítani... Mindnyájunknak itt kezdődik az Úr Jézus iskolája, Jézus szól hozzánk, és mi nem mondhatunk egyebet, csak azt, hogy „Igen!”.

A megszólító hatalma

Továbbmennek, Péternek a házához, és az Úr Jézus Krisztus meggyógyítja az ő anyósát. A második leckében megtanulta azt, hogy az őt megszólító különös hatalma van a

Az előadás igei alapját a Lk 22:33-34., és az 54-62. képezte: „Ő pedig azt mondta neki: Uram, veled kész vagyok akár börtönbe vagy a halálba is menni! Mire ő azt felelte: Mondom neked, Péter, mielőtt a kakas ma megszólal, te háromszor megtagadod, hogy ismeresz engem.” (33-34.)

„Ekkor megragadták őt, elvezették, és bevitték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. Amikor az udvar közepén tüzet raktak, és körbeülték, Péter is közéjük ült. És ahogy ott ült a tűz világosságánál, meglátta őt egy szolgálólány, jól megnézte, és azt mondta: Ez is vele volt! Ő azonban letagadta, mondván: Asszony, nem ismerem őt! Nem sokkal ezután más is észrevette őt, és azt mondta: Te is közülük való vagy! Péter pedig így szólt: Ember, nem vagyok! Majd úgy egy óra múlva ismét másvalaki erősítette: De bizony ez is vele volt, hiszen ő is galileai! Mire Péter ismét tiltakozott: Ember, nem tudom, mit beszélsz! És még beszélt, amikor megszólalt a kakas. Az Úr pedig hátrafordulva rátekintett Péterre. Ekkor visszaemlékezett Péter az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem. És kiment Péter, és keservesen sírt.” (54-62.)

természet, a betegség fölött. Jézus Krisztus egy különleges személy, akire oda kell figyelni. Neki el lehet mondani, hogy mi a probléma, és ő azt megoldja, ha őt úgy látja.

Rádöbben: ő bűnös

A harmadik leckét a csodálatos halfogásnál kapja. Ekkor dőbben rá Péter, hogy ő bűnös. Nem tudta ezt magáról. Előző éjszaka eredménytelenül fáradoznak, reggel csüggedten mossák hálójukat. De az Úr Jézus parancsára újra beveznek a mélyre. S mikor Péter meglátja azt a sok halat, valami az ő lelkében lejátszódik – Jézus jelenlétének a kisugárzásával együtt –, leesik a földre, s azt mondja: „én egy bűnös ember vagyok”. Nem tudja jobban kifejezni azt a különbséget, amit önmaga és Jézus között érez, és csak azt mondja, hogy „menj el tőlem, Uram”, én nagyon bűnös vagyok. Úgy gondolom, hogy amit ekkor tanult Péter, az mélyen beleivódott az ő lelkületébe.

Elhívás és a megerősítése

Ez a következő lecke, amikor az Úr Jézus „magához hívta azokat, akiket akart”. Más néhány tanítvány is volt ott, ismerkedtek, ezekből kiválasztott tizenkettőt. Péter megtudja, azazhogy megtanulja azt, ő most már nem csupán egy halász, hanem Jézus

Krisztushoz tartozik, annak kezdeményezésére. Mi volt a célja az Úr Jézus Krisztusnak? Azt mondja az ige, hogy ő elhívta ezeket az embereket, hogy vele legyenek, és hogy elküldje őket – Péternek ezt meg kellett tanulnia.

Péter vallástétele

Azt mondta egyszer Jézus a követőinek: aki nem eszi az én testemet, és nem issza az én véreimet, az nem lehet az én tanítványom. Erre sokan otthagyták, kiálltak a követéséből. És akkor megkérdezte az ő tanítványait: Ti is el akartok menni? Péter felelt: Hát kihez mehetnénk? Péter itt megértette, hogy nem sodródhat a tömeggel, mert az Úrnál örök élet beszédei vannak... Testvéreim, a mi életünkben is vannak ilyen időszakok, amikor könnyen sodródhatunk a „többiekkel”, megbotránkozva, másfajta dolgokat keresve – más istentiszteleti formát, más vezetési stílust. Ha ez azzal jár, hogy eltávolodunk az Úr Jézus Krisztustól, akkor van-e bennünk annyi erő, hogy még idejében megálljunk?

A kijelentés

„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” – akkor hangzik el Péternek ez a szép vallomása, amikor Jézus az övét kérdezi afelől, hogy ők kinek tartják a Mestert. Azt mondja erre az Úr Jézus

Péternek, hogy nem test és vér jelentette ezt ki neked, nem magadtól jöttél rá, nem az emberi logikából származik ez a következtetés, hanem az én Mennyei Atyám jelentette ki neked. Péter megtapasztalja azt, hogy Isten kijelenti magát – milyen órási lecke! Milyen nagy dolog, amikor megtanuljuk azt, hogy bűnös, gyenge létünk ellenére is nyitott az Isten világa felénk... Kijelentések nélkül nem tudunk szolgálni.

Új nevet kap

Ha tovább megyünk, akkor azt látjuk, hogy Simon, Jóna fia új nevet kap. Ez az új név az ő új identitásával kapcsolatos. Jóna azt jelenti, hogy „pillangó”, ami talán a jellemére utal, ahogyan „röpköd” ide-oda, mozog, sehol sem állandó, szól, ha nem is kérdezik... Péter megtanulja, hogy belőle lehet más ember, mint ahogy

Jánosékból, a tüzet kérő „mennydörögés fiait”-ból lehettek vigasztalás fiait... A személyiségünk megmarad, de megtérésünk után olyan értékek, erők jönnek a lelkünkbe, amelyek szinte megváltoztatnak. Milyenek voltunk megtérésünk előtt? Hogy beszéltünk, haragudtunk, hencegtünk? És most már ennek vége. Jézus Krisztus át tud formálni bennünket.

A Sátán is súghat

Az Úr Jézusnak meg kellett feddnie Pétert: Távozz tőlem, Sátán! Először szólott ekkor Jézus haláláról és feltámadásáról a tanítványoknak. Utána Péter négy szemközt megdorgálta: ez nem lehet! ...Mit tanult meg Péter? Hogy nemcsak Isten jelent ki dolgot, de a Sátán is súghat nekünk.

Vigyázniuk kell, különösen az Úr szolgálóinak, a vezetőeknek. Mert „Ki kell állni”, „Erősnek kell lenni”, „Meg kell mondani”. De vajon nincs-e ott más sugallat? Tanuljunk kellő alázatot, hogy úgy állítsuk be a véleményünket, mint aki egyrészt bizonyos abban amit mond, másrészt pedig mint aki mindig megvizsgálja, hogy honnan jött a sugallata.

A megdicsőülés hegyén

Ott van még rajta kívül Jakab és János, de történik valami, ami csak Péterrel kapcsolatos. Ő mondja azt, hogy „építsünk itt házat”. Erre nem kerülhetett sor, hanem lejöttek a völgybe. Mit tanult itt Péter? Azt, hogy a földi kísértések, szenvedések között megtapasztalható a mennyország előíze. Hogy Isten kegyelméből vannak „csúcsok” az életünkben, rendkívüli történetekkel, amikor az ő jelenléte úgy hat ránk, mint korábban még soha. Vagy a mi életünk mindig csak gürcölés, küszködés? Nincsenek megdicsőült pillanatok – időszakok – hegyek?

Építhet-e maradandót?

Azt is megtanulta Péter, hogy a csodálatos jelenés ellenére még maradnak az emberi korlátok – a megdicsőülés hegye nem egyenlő a mennyországgal –, mert olyasmit mond, ami helytelen: építsünk hajlékot! Meg kellett tanulnia, hogy a megdicsőülés élménye a földön nem állandó. Vannak keresztyén testvéreink, akik állandónak akarják tudni, például végeláthatatlan dicsőítéssel, vagy mert megtagadják a szenvedés, a betegségek létjogosultságát.

Kilépve a csónakból

Jézus a tengeren jár. Látva ezt, a tanítványok megrémültek. Bízatok, én vagyok! – nyugtatja meg őket a Mester. Péter hirtelen felbátorodott, mehessek én is hozzád, kérleli Jézus – ez még mindig a „pillangó” –, amire engdélyt kap: Jöjj!

Péter megtanulja, hogy Jézussal lehet győzni a viharok felett, lehet

járni rendkívülien – de csak ha hittél Jézusra néz. Mert ha nem Jézus mondja, hogy „Gyere!”, és ha leveszszük róla a tekintetünket, akkor süllyedünk. „Aki a tengeren akar járni, annak ki kell lépnie a csónakból”. Ha meg akarjuk tapasztalni a Jóisten fenntartó erejét a nehézségek között, akkor kell vállalnunk a nehézségeket – ki kell lépünk a „csónakunkból” (ami ha mozog is, de mégis megadja a biztonságot).

Őérette szolgálj!

Péter odaáll az Úr Jézus elé, a gazdag ifjú történetével kapcsolatosan és azt mondja: mi mindent elhagytunk, mi lesz a jutalmunk? Másszóval: rendben, követünk téged, de mi lesz a fizetésünk? Ismerjük a választ: Jézus követésének meg lesz a jutalma. Ez a válasznak csupán az első fele.

A második, hogy a követés nem a jutalomért van, hanem: „énérettem, és az evangéliumért”. Sokszor belevegynének a tanítványságunkba idegen indulatok. Azért követem, hogy jobb legyen dolgom? Azért szolgálom, hogy felnézzenek rám? Ha nem adnak érte semmit, nem becsülnék meg soha, ha mindig kitolnak veled, ha megtagad a saját néped, akit szolgálj és „keresztre feszít”, akkor is Őérette szolgálj.

Kívánnám, hogy a tanulásunk látszana meg a lelki-ségünkben, az Úrral való járásunkban és legyen eredménye a lelki szolgálatban.

KOVÁCS JÓZSEF

Péter bukásának leckéi (helyszűke miatt ez is kimaradt): Nem tudott Jézussal együtt vigyázni a kertben – a jószándék nem elég, van idő, amikor a lélek kész, de a test erőteljes és olyankor különösen szükséges az Úr kegyelme.

És a legnagyobb veresége – Megismerte az igazságot, Jézus Krisztust, az Isten Fiát: „Hova mehetnének? Örök élet beszéde van nálad!”. Mégis, azon az éjszakán azt mondja: „Nem ismerem!” – háromszor is.

Péter helyreállása – Kellott először a bűnbánat: „Kiment és keservesen sírt”. Következett a találkozás a feltámadott Úrral. Nem tudjuk pontosan, hogy mi történt ott, a feltámadás napján, de látjuk Pétert megerősödni. És néhány nappal később, Galileában, jön a nyilvános rehabilitálás: „Szeretsz-e engem?” Péter nagyon elesett, és az Úr Jézus visszaállítja: „Legeltesd az én juhaimat!”. A bűn okozta lelki krízisből csak az Úr Jézus Krisztussal való találkozással lehet kimenekülni.

Gálospetri – Megmozdult a víz Gálospetriben! Nagy örömkre új tagokkal bővült a gyülekezet július 19-én, vasárnap délután. A bemerítésre az imaház mellett felállított missziós sátorban került sor. Közös énekléssel kezdtünk, amit az érmi-hályfalvi magyar baptista gyülekezet szolgálócsoportha vezetett.

Az ígéhirdetés szolgálatát Kőszegi Dániel, a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány alapítója végezte. Szolgálatának alapja az elveszett juh és az elveszett drachma példázata (Lk 15:3-10), valamint a Fil 2:5-11 volt. Kiemelte, ezek a példázatok és bibliaversek arról szólnak, hogy az Úr levetette az ő dicsőségét és a legalantasabb halált is elviselte, hogy mi, emberek is felérhessünk hozzá, kapcsolatot teremthessünk vele.

Egy énekszolgálatot követően az öt bemerítkező közül Rézműves Irén mondta el megtérését. A bemerítést Papp László érmi-hályfalvi lelkipásztor végezte, majd a Nijkerk városból

érkezett holland csoport szolgálata következett, akik a gálospetri imaház felújításán dolgoztak az ezt megelőző időszakban. Különösen megérintett Janet Kroon bizonyágtétele. Testvérünk járt már ezen a településen. Azóta az Úr nehéz próbákat engedett meg az életében. Örömmel mondta, hogy meggyógyulva újra van ereje a szolgálathoz. A kézrátételes imádság után Dan László, a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány elnöke adta át az ige üzenetét, megtérésre hívogatta a jelenlévőket: „Készültök-e már? Hol lesznek azok, akik elutasítják őt?” Hálásak vagyunk, hogy három személy úgy döntött, készek meghívni az Úr Jézust a szívükbe. Az istentiszteletet szeretetvendégség követte. Azt kívánjuk, hogy az a lelki építkezés, ami elindult ne torpanjon meg, hanem a Szentlélek segítségével új lendületet vegyen. **(D.L.)**

Korond – Világszerte híres Korond község a kerámia és népművészeti tárgyak készítéséről. Ebben a helységben van egy roma baptista gyülekezet, amely az Úr Jézust képviseli ebben a világban. Ez a közösség nem rejtette el az ott élő emberek elől azt a fényt, amit az Úrtól kapott. A roma testvérek hitéről és mindennapi életéről nemcsak a helybéli embereknek van tudomásuk, a mennyben is tudnak róluk, be van jegyezve a nevük az „élet könyvében”. Július 5-én újszövetségi bemerítési ünnepély volt a korondi imaházban, amikor három roma testvérnő tett bizonyágot hitéről, hogy az Úr Jézus megváltotta őket, és őt akarják követni. Ezt meg is pecsételték hitvalló bemerítés által. A gyülekezetet, a 2Kor 5,17 ígevers alapján, imára buzdította Gedő András tv. Szentegyházáról és Katona Zoltán tv. Gagyról. Budai Lajos tv., székelyudvarhelyi lelkipásztor a Mt 3:13-17-ből szolgált,

hangsúlyozva az Úr Jézus példáját és a bemerítkezés fontosságát: „*így illik nekünk minden igazságot betölteni*”. A bemerítést Gábor Ruppi helyi lelkipásztor végezte. Az Úr áldása legyen az új tagok életén. **(G.R.)**

Biharszentjános – Örömmel várta és készült a gyülekezet július 19-re: vasárnap délelőtt a két fehérruhást Papp Dezső helyi lelkipásztor merítette be, a Jel 7:9-17-ből ígét hirdetett Kiss Zoltán diószegi lelkipásztor; az áhítaton Antal Dezső előljáró buzdított imára. A testvérpár, Bálint Erika (a fotón balról), és Bálint Anita a nyári táborozáson tért meg, és most felnőtt komolysággal tett bizonyágot hitéről és az Úr Jézushoz való hűségéről. Délben a részt vevők együtt ebédeltek a gyülekezeti felházban, majd délután aratási megemlékezést tartottak; a nap folyamán az énekkar szolgálatát Füzfa Andrea vezette. „*Nem éheznek többé, nem is szomjaznak, a nap sem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a trón közepében van, legelteti őket, és élő vizek forrásaihoz viszi őket, és Isten letöröl a szemükről minden könnyet*” (Jel 7,17). **(Sz. L.)**

Zilah – Július 19-én bemerítési ünnepély volt a zilahi gyülekezetben. Reinbold Sarolta és Békefi Tünde vallották meg hitüket és bemerítkeztek; a gyülekezetben nőttek fel, hálások vagyunk, hogy átadták életüket Jézus Krisztusnak! A ünnepi istentiszteleten Pardi Félix lelkipásztor a Mt 28:16-17-tel köszöntötte a gyülekezetet, igei üzenetet adott át Veress Ernő szilágyballai lp. (Ef 4:1-6 – *Járjatok elhívásotokhoz méltón*) és Nagy Ferencz szilágycehi lp. (1Pt 1:18-19 – „*Drága véren váltattatok meg*”). Az énekkar és az ifjúság énekekkel és buzditásokkal szolgált. Kívánjuk, hogy Isten folytassa munkáját körünkben és a városban is. (*Szöllősi Szabolcs*)

Nagyvárad, roma gyülekezet – Zsúfolásig megtelt az imaház július 26-án, vasárnap délután öt órakor. A kezdő áhítaton, az Ef 1:15-23 szerint, *Krisztus mindenek fölötti dicsőségéről* Incze Zoltán gyülekezeti vén szólt. Megtérésének történetét Mihály Rebeka és Kerecsi Sándor mondta el. „*Nézzünk fel Jézusra*” címmel, a Zsid 12:1-3-ból, Szabó László nagyvárad-rogeriuszi lelkipásztor tartott evangélizációs igehirdetést. A hét fehér ruhást Kajcza János, a gyülekezet lelkipásztora merítette be, majd a Úr Jézus követésére hívogatott. A fotón balról jobbra: Gyöngyösi Antal, Gyöngyösi Olga, Murvai Szilvia, Incze Zoltán, Kajcza János, Mihály Rebeka, Lunka Edina, Horváth Mária és Kerecsi Sándor. (*Sz.L.*)

SZÉP SZAVAKKAL

II. Rákóczi Ferenc reggeli imája

Uram, Istenem,
te engem nem érdemem,
hanem egyedül irgalmasságod
kegye alapján alkottál képedre a földön;
alakíts engem törvényeid szerint szentségben,
igazságosságban és irgalmasságban,
hogy elvégezzem művedet ezen a napon
a tökéletességnek azon a fokán,
amit kívánsz tőlem.

Add meg nekem, Uram, a bölcsességet,
trónusod trónállóját,
hogy kormányozhassam azokat,
akiket alám vetettél
Urunk Jézus Krisztus szeretetében.

Ó, fejedelmek igaz példaképe,
Jézus Krisztus!
Segíts engem kegyelmeddel,
hogy szívemet el ne fordítsam tőled,
hozzád kell és hozzád
akarok hasonlóná válni!

Ó, élők és holtak bírása és királya!
Add, hogy életed példáin tanuljam meg
kormányozni és ítélni azokat,
akiket kormányzásra és ítéletre nekem adtál.

Ó, Jézusom!
Te az Atya szeretetében
öröktől fogva vele egyenlő Isten vagy,
neki engedelmeskedve az időben
az ember iránti szeretetből emberré lettél,
add, hogy példádból az Isten és a felebarát
kettős szeretetét megtanulva ma mindent,
amit tenni fogok, szeretetből
és szeretetben tegyek!
Ámen.

Az iskolakezdés kapcsán esett a választás az utolsó erdélyi fejedelem írásban fennmaradt imájára ● Milyen keveset tudunk az erdélyi magyar századokból ● Mennyi alázat kell a kimondásához: alakíts szentségben, igazságosságban és irgalmasságban. ● Kormányozni – Jézus szeretetében ● A példakép: Jézus Krisztus ● Van bíró: élőké, holtaké ● A kettős szeretet – Isten és a felebarát szeretete. (*A szerk.*)

Zilahiak találkozója

„Ti pedig, szeretteim, épüljeteK szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várva a mi Urunk Jézus Krisztus irgalmát az örök életre.” (Jud 20-21, rev. Károli-ford.)

Több mint négyszáz valamikori és jelenleg is Zilahon élő magyar baptista atyafi vett részt július 3-5. között a zilahi imaháznál, a harmadszorra megszervezett találkozón – az országból, Magyarországról, Ausztriából és az Amerikai Egyesült Államokból.

A péntek délutáni kezdéskor Fazakas Miklós, a találkozó koordinátora köszöntőjében örömet fejezte ki, hogy négy év után ismét adódik egy ilyen alkalom. Hálás szívvel emlékezett azokra is, akik már nem lehettek köztünk, de korábban meghatározó egyéniségei voltak a gyülekezetnek. Pardi Félix lelkipásztor üdvözlésében az ApCsel 20:32-t idézte: „*Most pedig, testvéreim, az Istennek és kegyelme ígéjének ajánllak titeket, aki gyarapíthat, és örökséget adhat nektek minden megszentelt között*” (ApCsel 20,32), és hangsúlyozta, hogy minden ember életében az első helyen Istennek kell lennie. Borzási István szilágyperecseni lelkipásztor az 1Kor 9, 24-27 alapján szólt: a versenypálya, a szabályos küzdelem, a hervadhatatlan korona voltak bátorításának kulcsszavai. Az igehirdetés szolgálatát Pardi Félix, a gyülekezet jelenlegi lelkipásztora végezte. „*Dicsérjétek az Urat!*” – a 150. Zsoltár alapján kérdezte: hol, miért, hogyan és kiknek kell dicsérniük az Urat? A válaszokban arról hallottunk, hogy „A mennyekben és a földön is”, „Hősi tetteiért és gazdagságáért, mert meghalt és feltámadt Krisztus”, „Hangszerrel, énekkel, tettekkkel”, „Minden lélek dicsérje

Istent!” és „Egy nap minden térd meg fog hajolni előtte!”

A kezdésre körülbelül 15 helységből érkeztek, a legközelebbi (volt) zilahi Egrespatakról jött, a legtávolabbi pedig New-Yorkból. A vendégek beszámolóiból kicsengett az, hogy mennyire fontosak voltak a Zilahon és a zilahi gyülekezetben eltöltött évek, és mennyire befolyásolták életüket az itt megszerzett lelki élmények. Az első együttlét imával és közös énekléssel ért véget, utána az imaház udvarán és az alagsorban tea és kalács mellett gyakorolhattuk a testvéri közösséget.

Szombat reggel szintén áhítattal kezdtünk, a gyülekezetből származó lelkipásztorok: ifj. Veress Ernő (Szilágyballa), Nagy István (Szilágy-nagyfalu) és Veress Efraim (Érszőlős) buzdítottak imára. Utána fórumbeszélgetés következett, ahol a vendégek és a helybeliek a lelki élettel kapcsolatos kérdésekre kerestük a választ – olyan szempontból is, hogy sokan vagyunk és több helyről, sok mindent másképp látunk, de Jézus Krisztus összeköt bennünket. Végül imatémákat lehetett említeni, amelyekért ott helyben imádkoztunk is. Az ebédre az imaház alagsorában került sor, a bográcsost a gyülekezet férfiai főzték.

A találkozó délután háromtól folytatódott. Az Ördökgút felé vezető úton van egy elkerített hely, ahol sporttevékenységek és csapatversenyek zajlottak, volt sok közös éneklés, fúvószenekari koncert és áhítat. Az igéből Budai Lajos, a gyülekezet volt lelkipásztora szolgált. A Dániel történe-

tével (Dán 1:1-8) párhuzamba állította mai helyzetünket: „Sokfelé elkerültünk, kérdés, hogy kitartunk-e Isten mellett ott, ahol élünk? Felnövekvőben vannak gyermekeink, az új generáció. Ne unjuk magyarázni nekik, hogy kicsoda Jézus, miért vagyunk keresztyének, nyerjük meg őket is Krisztusnak.” Majd figyelmeztetett: „Nehéz idők jöhetnek, Európa megbolydult, sok a helyét kereső ember, a feszültség nő. Kell egy elhatározást hoznunk, bármi történjék is, a tiszta és erkölcsös élet mellett kitartok, Jézust nem hagyom el, hozzá hűséges leszek egy életen át.” A kirándulás szabadtéri közös vacsorával zárult.

Vasárnap reggel kilenckor a zilahról elszármazottak buzdítottak imádkozásra. A bibliaórán felcsendültek a gyülekezet énekkarának és női karának énekei. Az ígét a Zak 3:1-7 alapján Elekes József, a nagyvárad-betlehemi gyülekezet lelkipásztora hirdette. A találkozó a közös ebédrel ért véget, több mint ötszázan voltunk együtt a közeli étteremben. Vendégeink közül sokan csak az esti órákban indultak haza, így a találkozó hivatalos programján túl, délután négy órától még egy istentiszteleten együtt voltunk.

Egymás hite és tapasztalatai által épülni – ezt tűzték ki a találkozó céljául a szervezők, reméljük, sikerült elérni, és hogy ez a hétvége minden résztvevő lelki épülésére szolgált.

A találkozó visszanézhető a http://original.livestream.com/baptista_tvzilah internetes oldalon.

SZÖLLŐSI SZABOLCS

Nyári gyermek-bibliaiskola Hegyközszentmiklóson

A hegyközszentmiklósi fiatalok és gyermekek nagy öröme július 19-22. között nyári gyermek-bibliaiskolai alkalmakat tartottunk gyülekezetünkben, egy tizenkét fős amerikai csoport segítségével. Testvéreink Arkansas államból érkeztek: Jim és Sara McKinnon, Jim és Judy Davis, Stan és Donna Scroggins, Macey Westfall, Sara Beth Babb, Anna Whitehead, Colton Lindsey, Arron Russell, Zac Harrington. Jim és Sara McKinnon tíz évvel korábban járt először a településen, az Úr szívükre helyezte az itteni lelki munkát.

Változatos volt a napi foglalkozás: tanítás bibliai történetek alapján, kézimunka foglalkozások, ügyességi versenyek, vidám játékok és énekek. A záróalkalomra július 20-án, este hat órakor került sor, több mint százötven személy jelenlétében. Stan Scroggins, a Magnolia First Baptist Church lelkipásztora hirdette az ígét, a csoport vezetőjeként először járt itt, feleségével együtt. Befejezésül a gyerekek és fiatalok jutalmakat kaptak.

E néhány nap alatt testvéreink által az Úr sok áldásban részesített. Köszönet azon testvéreknek, fiataloknak, akik a nagyváradi, szalárdi és szentmiklósi gyülekezetekből naponta segítették a munkát. Vakációs gyermek-bibliaiskolát először 2006-ban tartottunk, amit a következő években újabb áldásos alkalmak követtek.

Utoljára 2010-ben tartottunk nyári gyereketket gyülekezetünkben. Mindenért az Úr legyen a hála és dicsőség!

KELEMEN SÁNDOR TOMI, Szalárd

VIII. Határmenti karvezető és énekkari kurzus Békéscsabán

Isten kegyelme folytán március 6-8. között, néhányan Erdélyből részt vehettünk a Békéscsabán szervezett VIII. karvezető kurzuson. Sok áldásban volt részünk, mind zenei, mind lelki szempontból.

Az eseményt a körösvidéki baptista testvérek szervezték a Csabagyöngye Kulturális Központban. Jelen voltak baptista, pünkösdi, evangélikus és református hallgatók. A kurzusra jelentkező zenei pályájuk elején lévő és kezdő karvezetők, valamint közép-

haladók és tapasztaltabbak is, akik már régóta szolgálnak a gyülekezetekben. Közreműködő tanárunk volt Oláh Gábor kurzusvezető karnagy, Oláh Miklós, Erdei István és Tóka Szabolcs orgonaművész.

A továbbképzésen megemlékeztünk az idei évben 90. életévét ünneplő Ráduly Emilről, aki egész életében Isten szolgálatában állt karvezető- és zeneszerzőként, valamint aktívan részt vett a baptista zenei kiadványok szerkesztésében. Az ő művei-

vel foglalkozva mélyítettük el zenei tudásunkat, amelynek során mind-egyik karvezető választott egy-egy dicsőítő éneket, hogy a vasárnapi zenés istentiszteleten, a közel 100 fős kórust vezénnyelve magasztaljuk az Urat.

A kurzuszáró istentiszteleten Szeverényi János, az evangélikus egyház missziói lelkésze hirdette az ígét.

Építő és lélekemelő volt egy teljes hétvégét az Úrnak szentelni, énekelni, karvezetést tanulni és élvezni az ottani testvérek vendégszeretetét – amiért mindannyian hálások vagyunk.

A képen az erdélyi karvezetők és a tanárok egy része látható (balról jobbra): Tóka Szabolcs orgonaművész (Székesfehérvár), Szász Attila (Bihar), Benedek Jenő (Magyarlóna), Márton Andrea Lea (Magyarlóna), Oláh Gábor kurzusvezető karnagy (Budapest), Szász Evódia (Bihar), Vincze Beáta (Kolozsvár), Veres Dániel (Barót), Szűcs Ruben-Zoltán (Sepsiszentgyörgy).

Isten segítsen minden karvezetőt, hogy a maga helyén hűségesen, alázattal és buzgón szolgálja az Urat.

MÁRTON ANDREA, Magyarlóna

Sok és türelmet próbára tevő feladat volt

Halász Ferenc tv. hatvanötödik évét tölti, és szeptember 1-től nyugdíjas. Huszonkét éve gondnoka a Nagyvárad-Belvárosi gyülekezetnek, azelőtt a cukorgyár mérnöke volt; augusztus 3-án készült vele a beszélgetés.

□ Izgalmas ez az augusztus most, hogy át kell adnia a szolgálatot?

– **HALÁSZ FERENC** (fotónkon): Nem, nincs semmi izgalom. Most az iskolának vakációja van, különben a szokásos események folynak. Emellett két elmaradt tűzoltósági engedély megszerzésén dolgozom, a cigány imaháznak és az iskola épületének. Ez a „papírmunka” hosszadalmas, hónapokat vesz igénybe.

□ Egy ilyen nagy gyülekezetben mi a feladata a gazdasági igazgatónak?

– Érdekes, ez előtt két és fél évvel kaptam meg a szövetségtől, illetve a bukaresti uniótól a feladatkör leírását. Persze, egyértelmű volt, mikor idejöttem, hogy miért is jövök. Elsősorban azért, hogy a lelki munkásokat, a lelkipásztorokat felszabadítsam a mérhetetlen sok anyagi gondtól, hogy szabadabban szolgálják az Úr ügyét. Tudtam azt is, hogy épületeket kell létrehozunk az imaházunk területén. Szomorú örökségként a kommunizmusból csupán két kis osztályterem maradt. A gyülekezetben meg rengeteg gyerek volt – emlékszem egy karácsonyra, amikor negyven gyerek szavalt –, az ifjúság és a gyermekserg kitett körülbelül kétszáz hozzátartozót, és kellett osztályterem a vasárnapi iskola céljaira. Azonnal elindultunk, amikor '93-ban idejöttem, sorozatosan kihívtuk a város legjobb tervezőit, de két évbe került a lehetséges változatok kidolgozása.

Emellett napi feladatként rám hárult minden, ami a gyülekezet pénzügyi és szervezési-tervezési, karbantartási ügyeivel kapcsolatos. Mivelhogy diakónus is voltam, és 25 éven keresztül előljáró (35 éven át bizottsági tag), persze, hogy kellett egy csomó lelki munkát is végezni.

Azokban a rendkívüli '90-es években előfordult, hogy több időt töltöttem a vámnál, mint az irodában, rengeteg segély érkezett, meghaladta a száz tonnát is egy évben. Aztán rengeteg gyógyszert is kaptunk, és minden bejövételhez Bukarestből kellett az engedélyeket megszerezni. A szabályok is folyton változtak, a vámosok meg elég rosszul viselked-

tek. Tehát mindez rengeteg adminisztrációval járt. A gyógyszerek elosztását is meg kellett szerveznünk. A gyülekezetünk volt az első Váradon, ahol gyógyszer-központ nyílt, mert mi kaptuk talán a legelső szállítmányokat – Magyarországról és Franciaországból, drága testvérektől. Ennek a működtetése komoly terhet jelentett, csak tízszer költözött a gyógyszertárunk, a Közegészségügy igazgatónöje meg hetente kétszer is eljött ellenőrizni, kimondottan azért, úgymondva: „nehogy megmérgezzük a román népet”.

A pályázat-írás jelentett még komoly kihívást, körülbelül negyven pályázatot írtunk, és ennél fogva több mint két milliárd lejt kaptunk 15 év alatt a Helyi Tanácstól, a Megyei Tanácstól felújításokra, a cigány imaház építésére, szociális problémákra – főleg a cigányok számára –, nevelésükre és szociális megsegítésükre (a cigány óvodát 2006-ban indítottuk).

Szívesen jöttek ide az atyafiak az irodába apró-cseprő dolgaikkal, például hogy hova tegyék a pénzüket, hogy segítsen a házépítési dokumentációk elindítását. Jó volt, hogy sok mindenben tudtam közvetíteni, mert járatos voltam a főtervezőknél, a városházán, a hivatalokban. Volt úgy, hogy pályakezdő fiatal értelmiségieknek kellett segítenem információkkal. Számos esetben jöttek idős testvérek, az övezegység sajátos gondjaival, tanácsolnom kellett őket, a hátra levő éveikre nézve a helyes irányba terelni.

És megtapasztalhattam az Úr jóságát, hogy a sok lekötöttség mellett adott derűs pillanatok, amikor imádkozhattam a testvérekkel együtt – lelki dolgokért, és megoldást nyertünk.

Persze voltak kissé furcsa esetek is. Kívülvalók is jártak ide a városból, gyógyszerekért, nem tehettük, hogy ne adjunk, azért volt itt a gyógyszertár, hogy azokat is segítsük. De úgy éreztem, mintha egy férfi kihasználna volna a gyülekezetet. Kértem, jöjjön el az imaházunkba, az evangélizálásra, de nem állt kötélnék. Mivel többször járt az irodában, már ismertem a családját is – igen büszke volt a vallására –, gondoltam, teszek egy lépést és

kértem, hogy imádkozzunk. Hát, alig tudott néhány mondatot összetákolni, megizzadt, folyt a verejték róla, mert előbb én imádkoztam, és számára ez olyan parancs-féle volt. Akkor úgy megijedt, hogy soha többet nem mert jönni ide. Aztán már én hívtam fel, hogy megjött a gyógyszer. Eljött és láthatta, hogy én nem haragszom rá (*derűsen mondja – rip. megj.*). Voltak még ilyen élmények, amikor láttam, hogy az emberek kihasználják az egyházat, de nekünk akkor is kell segítenünk őket, még ha ilyen nyomorultak és istentelenek is.

□ Szólna a cigány imaház építéséről?

– A cigány komplexum építése, de az egész cigánymisszió külön szívügyem volt. Fiatal koromban járogattam a Gábor-cigányok házi közösségébe, és láttam, mennyire rászorultak Isten kegyelmére. Ezért lelkesen felkaroltam az építkezést. Az Úr megsegített, hogy találtunk telket és hamar felépült egy olyan sokfunkciós komplexum, amilyen nekünk sem volt 20 évvel ezelőtt. És lett náluk szaporodás is, emlékezetes az az esztendő, a 61 bemevitttel. Azt hiszem, ha nem csináltam volna semmi többet, már megérte otthagyni a civil állásomat.

□ Mikor kezdte a civil kenyérkereső munkáját?

– 1974-ben. Élelmiszer-kémiát végeztem és mérnök lettem a váradi cukorgyárban. Igyekeztem lelkiismeretesen helyt állni. Az is bátorított, hogy sok hívő román testvér dolgozott ott. Az „aranykor” előtti időszakban élveztünk némi szabadságot, nem bántották a hívő szakembert, amennyiben tette a dolgát. Például az elmunkások kétharmada hívő volt.

□ Egy falumbeli, a cukorgyárból, a forradalom után, élénken újságolta: új főmérnökük lesz, Halász Ferenc, tehát megbecsülték; milyen beosztásban dolgozott?

– A főmérnök alatti funkcióban, amolyan inginer șef producție, ami elég nagy felelősséggel járt. ▀

⇒ Emellett a gyár környezetvédelmi ügyeit is rám bízta. A bürokráciák bürokráciája volt ez, amit kollegáim nem vállaltak, ugyanis félévente nagy kimutatásokat kellett készítenem. Dehát az Úr ezzel is készítette a gyülekezeti munkára, mert itt is sok és türelmet próbára tévő feladat volt... Én nem vágytam magas tisztségre, nem is tehettek volna, hiszen nem voltam párttag. Láttam ugyanis, hogy mennyi megalkuvással jár, hangos erélyesség kell oda, amilyen én nem tudtam lenni... A forradalom után, az RMDSZ tagjai jöttek, hogy „le a régi igazgatóval”, és engem tesznek oda. S mondtam: akkor én meg inkább elmegyek, mert nem fogom elvállalni. Később, amikor már idekerültem, az új vezérigazgató zaklatott, hogy menjek vissza főmérnöknek, azaz technikai igazgatónak, mert „nekem ott lenne a helyem, mint szakember”.

□ Mindeközben, fiatalemberként, az előjáróságban szolgált. Hogy sikerült megmaradni a nehéz években, amikor számos hívő értelmiségi eltávolodott a gyülekezettől?

– Az egyetemen, Galacon, jó példákat láttam, olyanok életét, akiket eltávolítottak a tanügyből, de az Úr felhasználta őket továbbra is. Aztán volt alkalmam Bukarestben is tapasztalni, a gyakornoki időm alatt, hogy a hívő értelmiségiek felébredtek: az ő helyük a gyülekezetben van, persze megtértek és az Úr értelmet adott és jó szakmát, értelmiségi hivatást. Ezek egyike volt például Bogdán Zoltán tv., a minisztériumba járó, bennfentes, főtervező a vegyiparban, de komoly hívő ember... Már ekkor megláttam, hogy milyen hasznos az egyetemisták munkája. Vasárnap délután nem lehetett istentiszteletet tartani, de ők felferestek egy-egy idős atyafit. Engem is vittek, meg Paul Negruti-ot is, énekeltünk-imádkoztunk, aztán kitakarítottuk a lakást. Vagy Galacon, épp az a testvérnő, az a biológia tanárnő, akit kidobtak a tanügyből, ő szervezte meg nekünk, hogy évente kétszer-háromszor elmenjünk a leprás testvérekhez. Ott is nagyon jó példát láttam arra nézve, hogy a hívő leprások hogyan segítették a többieket a nyomorúságban.

És én nem tehettem mást, csak megalázkodtam, és azt mondtam, ha az Úr méltónak talál, hogy az ő követője legyek és ebben a státuszban, akkor nekem is így kell szolgálnom –

a gyárban, a funkcióban, és legyek hozzá méltó, tegyek meg mindent, hogy az ő neve dicsőíttessék.

□ Mely években volt egyetemista?

– '69-től '74-ig. Az Úr csodákban is részesített már az egyetemen. Néhányan, különböző felekezetekből, neoprotestánsak, összejöttek a bentlakásban, olvastuk a Bibliát, sőt adtunk másoknak is, mert érdeklődtek iránta. Aztán persze voltak a kollegák között besúgók. A prorektor elé kerülünk, aki az egyetem párttitkára is volt, nagy hatalmú ember. Máig nem felejttem, ahogy kérdezte tőlem: „Te hogy nem estél vissza a hitedben? Idejöttél az egyetemre, nem okosodtál, nem fejlődött a tudományban? Ez miszticizmus, amit ti csináltok!”. Azt találtam mondani, hogy ez nem miszticizmus, románul különösen szépen hangzik: ez kegyelem, „harul lui Dumnezeu”. És visszakérdezett: „Hát mi az a kegyelem?” – úgy látszik, ő nagyon el volt távolodva a ortodox egyháztól. Gondolkoztam rövid ideig és az Úr adott szót a számba: „Tovarășul secretar, harul lui Dumnezeu, că eu pot să cred, am credință în Dumnezeu, și Dumnezeu nu putea să creadă”. Akkor rámnézett és elvörösödött, szinte nem jutott szóhoz. Végül csúnyán megfenyegetett: „Na, fejezzétek be!” (Terminați cu aceste copilării!), mert kiraklak mindötöket a bentlakásból”.

Érdekes, megerősödést adott az Úr, mert én gyáva fajta ember voltam, és nyúl szívű sokszor, de attól kezdve bátrabb lettem, éreztem, hogy az Úr velünk. Persze láttam, hogy a fiatal értelmiségi nemcsak szolgál, hanem szervezi is a fiatalokat, a kevésbé művelt gyülekezeti társait, hogy ne széledjenek el. A galaci ifjúsági vezető vasárnap reggel fél nyolckor összegyűjtött bennünket, és imádkoztunk a napi áldásért. Kilencor kezdődött az istentisztelet és ott voltunk tizenkettőig. Áldozatot jelentett, de megtanultam akkor, hogy a lelki élet mennyire komoly dolog, és hogy kell felelősséget vállalni a helyi gyülekezetben.

□ A még korábbi éveket és a megtérését kérdezném még:

– Líceumba jártam és elhívtak idős testvérek, itt Váradon, a házi közösségbe: Fazakes tv., id. Simon tv., Gere tv., Szilágyi Imre tv. És emlékszem, hogy én még nem tudtam imádkozni, de az atmoszféra tetszett, az énekek,

az imádkozás, a tanítás. Aztán egyszer kutyaszorítóba kerültem. Ott volt Hoble testvér is, és azt mondta, hát itt van egy fiatalember, imádkozunk érte, hogy az Úrnak terve legyen az életével – szabadítsa meg bűneitől, tegye le azokat és térjen meg. Mert én még a liceum végén és az egyetem elején nem voltam megtérve, csak másodévbén. A téli vizsgaszesszió után eldöntöttem, a vakációt nem a kollégákkal, hanem a helyi gyülekezet alkalmain és a misszióban töltöm. Ez már közel hozta a megtérésem napját. A kis ébresztők, sokkok, jó hatással voltak az én puhány és közömbös, hívő szülők gyermekének ifjú életére.

□ Kevés hívő fiatal végzett akkori-ban felsőfokú tanulmányt, mi ösztönözte a továbbtanulásra?

– Sokat köszönhetek egy tanítónéninek, aki a negyedik osztályban megtanított tanulni. Addig középszerű tanuló voltam, onnantól kezdve az első három között; az egyetemen többször osztályelső.

Persze más jó hatások is értek, mint a vasárnapi iskola szülőfalumban, Várasfenesen. Nekünk 40 éves koromig nem volt televíziónk, helyette jó könyvek olvasásával foglalkoztunk. Rájöttem, hogy a tanulás, a tudás nem akadály a hitnek.

□ Mivel összegezné a szolgálatát?

– Nem bántam meg, hogy ide jöttem. Olykor jóval nehezebb volt mint a gyárban, habár a szervezésben nem nekem kellett döntenem, hanem egy testületnek, az előjáróságnak. Ugyanakkor ez jó is, mert mindig volt mögöttem kontroll, nehogy valami túlkapas történjék. (Viszont többször is nagyon nehezen hoztuk meg a jó döntést.) Örülök, hogy a szervezésemben fel tudtunk építeni öt-hat épületet (volt olyan épület-rész, amit nekem kellett megterveznem, habár kevés építészeti tanultam, de belejöttem). Ezek az épületek túlélnek bennünket és Istenünk jóvoltának bizonyítékai az utókor számára.

□ Készül a nyugdíjas évekre?

– Vannak terveim, hogy többet segítsék otthon a családban, meg kertészkedjek – ez a hobbim –, és az unoka nevelésében is segítsék. Az Úrnál van a jövő. Hiszem, hogy megáldja, ugyanúgy, mint eddig is megáldott. Ővé a dicsőség.

(Kérdezett: Szilágyi László)

A nagybányai találkozóra készülve

„Meghaladja az erőnket ez a kihívás” (Péter), „Támogatást kapunk a gyülekezetünk bizottságától és a tagoktól” (József), „Az áldás Istentől származik” (lelkipásztor), „Szeretnénk felnézni a Főszervezőre” (Balázs) – a sorra kerülő országos ifjúsági találkozó szervezőit az *Ifjúsági élet* szerkesztője kérdezte.

□ Mikor volt utoljára ifjúsági találkozó Nagybányán?

– **VIRÁGH PÉTER:** Tudtom szerint Nagybányán még nem volt ifjúsági konferencia, valamilyen okból mindig máshol lettek megszervezve. Ezért már rég foglalkoztat egy konferencia szervezése, s idén neki is mertünk kezdeni.

– **VIRÁGH JÓZSEF:** Úgy tűnik, eddig a gyülekezetünk nem bátorodott egy ilyen méretű eseményt megszervezni. Isten kegyelméből és az ő segítségével viszont idén nekikezdhattunk a szervezésnek.

□ Milyen célokat tűztetek ki?

– **JÁNOS CSABA LP:** Célunk az, hogy Isten neve magasztalódjon fel énekekben, imádságokban, tanításokban. Várjuk azt is, hogy az Úr megújítson minket a többi kedves fiatallal együtt, akik már elfogadták az Úr Jézust. Végül pedig, hogy evangélizálást is tartsunk, hiszen főleg szombat estére, a városból is hívogatunk fiatalokat.

– **PÉTER:** Célunk, hogy Istennel találkozzunk, hogy együtt legyünk és kikapcsolódjunk a világ zajából, egymásra és Istenre figyelve töltsünk el pár napot.

– **JÓZSEF:** Célunk az is, hogy ebben a kísértésekkel és próbákkal teli világban a fiatalok olyan üzeneteket kapjanak, amik által Istenhez közelebb kerülhetnek. Ugyanakkor szeretnénk a városból minél több fiatalot elhívni, és hogy Isten megáldaná ezt a találkozót és minél többet megszólítana.

□ Leplezetlen szakadékok – miért ez a téma?

– **PÉTER:** Szívünk vágya az, hogy több fiatalat hívjunk a városunkból. Úgy gondoljuk, jó lehetőség bemutatni nekik Krisztus szeretetét. A témát pont ezért úgy választottuk ki, hogy felkeltse érdeklődését egy, a gyülekezetünkön kívül álló fiatalnak is. Érezzük és látjuk, hogy életünkben jelen vannak szakadékok, és figyelve tehetetlenségünket, hajlamosak vagyunk kétségbeesni, bátortalanná válni. Hiszem, hogy sok fiatal választokat fog kapni ezen a konferencián, ezért imádkozunk.

– **KONCSÁRD BALÁZS:** Olyan szakadékokról van itt szó, amelyek „leplezetlenek”. Tehát egyértelmű, hogy jelen vannak az életünkben, érezzük Isten és embertársaink

közelségének a hiányát, csak épp erőtlene a megoldásaink. Az erős híd az igazi megoldás. Szeretném, ha minél többen ezt elfogadnák.

□ Mi a legnagyobb kihívás?

– **LELKIPÁSZTOR:** Sok mindent megemlíthetnénk. A legnagyobbak közé tartozik az, hogy 250 személyt elszállásoljunk, valamint, hogy minden nap délben 300 személynek minden szempontból megfelelő ebédet biztosítsunk.

– **JÓZSEF:** Szeretnénk odafigyelni a legapróbb teendőkre is. Fontos, hogy a találkozó zökkenőmentesen folyjon és senki se távozzon Nagybányáról rossz emlékekkel.

□ Mit jelent ez az esemény az ifinek és a gyülekezetnek?

– **LELKIPÁSZTOR:** Önmagában a szervezkedés még nem old meg mindent, hiszen az áldás Istentől jön. Ezért mind az ificsoporttal, mind a gyülekezettel folyamatosan az Úr előtt állunk imádkozva.

– **PÉTER:** Úgy érezzük, meghaladja erőnket ez a kihívás. Meggyőződésem, hogy Istennel szoros kapcsolatban kell lennünk ahhoz, hogy áldás legyen a szervezésen, majd a konferencián.

– **JÓZSEF:** Elmondhatom, hogy mind az ifjúságunk, mind az egész gyülekezetünk nagy odaadással készülődik a találkozóra. Fontos támogatást és segítséget kapunk a szervezés nehézségeiben a gyülekezetünk bizottságától és a tagoktól.

– **BALÁZS:** Számomra nagy öröm, hogy látom az ifiben a lelkesedést. Mielőtt döntöttünk volna a szervezés felől, az volt a célunk, hogy meggyőződjünk, Istennek terve van velünk és ezzel a konfi-val. Mivel több módon is beszélt hozzánk az Úr, könnyebb leküzdenünk az akadályokat.

Szeretném, ha egységben tudnánk felnézni a Főszervezőre, hogy előkészíthessük az ő útját.

Kérdezett: DOBAI GYÖNGYI

Nomád tábor fiúknak, július 10-17., Kőszegremete

Egyesületünk, a Marossárpataki Újjászületés Egyesület, ötödik alkalommal rendezte meg a nomád táborát, itt az Avas-medence szívében, Kőszegremetén. Míg az előző táborok Maros megyében zajlottak: az első Rigmányban, a következők Erdőcsinádán. Céljaink azonban nem változtak, mindig ugyanazok maradtak: 10 és 18 év közötti fiúkat megcélózni, legalább egy hétre kiragadni őket kényelmes környezetükből, leválasztani a posztmodern civilizáció köldökszinórjáról, lazítani a függőségeken, kötöttségeken, szembesíteni őket önmagukkal, és közelebb vinni őket Istenhez.

A módszereket úgy választottuk meg, hogy a fiatalok át tudják lépni az akadályokat, de a szükséges sokkhatás se maradjon el, ugyanis enélkül, a megnövekedett ingerküszöbük minden bevonási kísérletet megüszít, főleg a lelki-szellemi bevonások válnak esetenként lehetetlenné.

A nomád körülmények, a sátorban alvás, a körülöttünk legelésző tehenek,

lovak mind ezt a célt alapozták meg. A napirendi gyakorlatok is erre épültek: a korai ébresztő kürttel, majd a reggeli áhítat indította a napot. A gyerekek három csoportra osztva tevékenykedtek, az egyik csoport a tábori szolgálatot látta el, ami délelőtti vízfordást, fahordást, az ebéd elkészítését jelentette, éjszaka pedig a tábor őrzését, a tűz táplálását. A másik két csoport addig a hagyományos íjászat-foglalkozott, felnőtt oktatók irányítása mellett.

A nagy, ebéd utáni pihenőre igencsak szükség volt, nemcsak a hőség miatt: a gyakorlatokban, munkában megfáradva a fiatal „harcosok”, egy-egy nagy tölgyfa árnyékában pihentették tagjaikat, hiszen a neheze csak ezután következett. A délután a közelharcoknak volt fenntartva: vívás, birkózás, önvédelem tette próbára állóképességüket, erejüket.

A pusztai nomádok létfeltétele a víz. Mivel folyó nem volt a közelben, a kútásás nehéz munkájával kellett

vízet szerezniük. Izsákról úgy beszél a Biblia, mint aki sok kutat ásott, ez is jelezve, hogy ő is nomád(vándor), az Isteni áldás közvetítője volt. Napjainkban, az ember természetromboló tevékenységei folytán az ivóvíz ismét sok országban válik egyre nehezebben hozzáférhetővé – ifjaink ezekre az új régi kihívásokra készülve fogtak bele, egy igazi kút kiásásához. És az ötödik napon „lőn víz” és kimondhatatlan öröm – az Úr kegyelméből.

A három csapat egy tájfutó-tájékozódási verseny keretei között is összemérte erejét. A kemény terepakadályokat leküzdve, kb. 10 km-t lefutva-gyalogolva megtalálta az elrejtett jelzéseket, közben csodálhatta az Avas-medence csodálatos élővilágát, növényzetét. Akik végigcsinálták, testben és lélekben gazdagodva, az állhatatossággal kivívott győzelem örömevel mehettek haza: „aki mindig kitart, az üdvözülni” (Mt 24, 13).

SIMON ANDRÁS irodalomtanár,
Marossárpatak

Lovas tábor lányoknak, július 20-25., Luna - Avasfelsőfalu

Mután egyre több ismerősünk lánya jelezte, hogy szeretne tanulni lovagolni, jött az ötlet, vigyük el a lányokat táborozni. A négy fiútábor pozitív tapasztalatai után természetesen lánytáborra gondoltam, ahol mindenki önmaga lehet, ahol a táborozók nyugodtan felvállalhatják a gyengeségeiket is, de ugyanakkor kihívások elé vannak állítva. Kihívás meg volt elég – szervezőknek is, fiataloknak is. Ahogy a fiúknak, úgy a lányoknak is fontos, hogy megtanulják leküzdeni félelmeiket, uralni érzéseiket és a belső jellemvonásokra helyezni a hangsúlyt a külső adottságok helyett.

A lánytábor nem volt annyira nomád, mint a fiúké. Festői környezetben voltunk, patak völgyében, mobiljel és internet nélkül. Az előadások és csoportbeszélgetések a kapcsolatainkról szóltak: kapcsolat önmagunkkal (önértékelés), családdal, barátokkal, fiúkkal és Istennel. Volt lehetőség kézimunkázni, lovagolni és íjászolni, és fotózást is lehetett tanulni, (amíg az akkuk bírják:)). Szabadidőben a nagy melegben a patakban fürdöttünk, gátat építettünk.

Három lóval folyt az oktatás. Voltak olyanok, akik még nem ültek lovon, a gyakorlottabbakkal már ki

lehetett lovagolni terepre. Volt túra is az Avas hegység csúcsára, ez is nagy élményt jelentett, és igencsak próbára tette mindenkinek az akaraterét, önuralmát. Esténként sokat énekeltünk a tűznél. Ahogy a fiútábornál, itt is szempont volt a kis létszám, hogy mindenkinek jusson idő lovagolni, így az első 30 jelentkező jöhetett velünk.

Hálásak vagyunk, hogy Isten óvott egész héten, nem történtek balesetek, és a hangulat nagyon jó volt. Ez látszott a felszabadult éneklésben, játékokban, és abban is, hogy mindenki kérte, legyen jövőre is ilyen tábor.

DOHI ABIGÉL, Kőszegremete

Szilágyballán június 25-én kísértük utolsó útjára **Király Andrást**, aki 78 kegyelmi évet kapott Teremtőjétől. A gyászistentiszteleten Borzási Gyula brassói nyugalmazott lelkipásztor a Jn 11:25-26 alapján hirdette a vigasztalás ígését, valamint Simon András, az Arad-belvárosi gyülekezet lelkipásztora a Jel 14:13-ból. Veress Ernő helybeli lelkipásztor irányította a szolgálatokat, és Király Tibor ny. lp. imája zárta az istentiszteletet a háznál. A temetőkerben Borzási Pál, a lónai gyülekezet és körzet lelkipásztora tolmácsolta Isten vigasztaló üzenetét a Róm 8:11 alapján. A gyászistentiszteleten a gyülekezet ének- és zenekara szolgált.

Testvérünk négy fiúgyermek édesapjaként sokat küzdött családja jólétéért, bár elég fiatalon, egy bányabaleset következtében a látása meggyengült. Szerette a gyülekezetet, kedvelte az éneklést, a lelki énekek betegágyán is enyhülést adtak. Hosszas betegsége felemésztette erejét, porsátora évről-évre észrevehetően romlott; három súlyosabb hónap után távozott el. Emléke legyen áldott! Az Úr vigasztalja a hátramaradt özvegyet és a gyászoló családot! (**Király Ani**)

Berettyószéplakon június 16-án kísértük utolsó útjára **Bagosi Ibolya** testvérnőt. A kápolnánál magyar nyelven Babos Márton tv. az Ézs 38,10-15-ből adott át vigasztaló üzenetet, román nyelven Bodor Sándor ny. lp. a Mt 28,18-ból. A sírnál Fekete Csaba lp. az 1Pt 1,3-9 alapján beszélt az élő reménységről, amit az Úr testvérnőnk életében is kimunkált. A temetésen összevont énekkar és zenekar szolgált. Bagosi Ibolya 1961. május 30-án született Lecsméren. '82-ben férjhez ment Bagosi Károlyhoz Berettyószéplakra. Hazasságukat az Úr négy gyermekkel ajándékozta meg; kisebbik gyermekük betegsége és halála nagy megpróbáltatást jelentett számukra. Ibolya testvérnő 2013-ban szerzett tudomást betegségéről, családja és a gyülekezet is imádkozott a gyógyulásáért. Ezt a reményt életének utolsó

napjaiban az elköltözése vágya váltotta fel: „és az Isten letöröl szemükről minden könnyet”. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló család számára. (**F.Cs.**)

Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy július 15-én, hosszú betegség után, 76 éves korában **Bornemisza János** hazament Teremtő Urához. Temetésére július 18-án került sor Újösben. A családi háznál Isten vigasztaló üzenetét román nyelven Kocsis Gergely pünkösdi lelkipásztor hirdette a 2Kor 5,1-8 szerint; magyar nyelven Zimányi József református lelkész (Mo.) szólt az Ef 2,10-ből és Orbán Arnold pünkösdi végzős teológiai hallgató a Jn 11,25-ből. A temetőkerben, a Zsid 11,24-27 alapján Kelemen Sándor, a helybeli baptista gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét. A vigasztaló szavak után a jól ismert Istent dicsérő és hazahívó énekek bátorították az gyászolókat. A mi Urunk vigasztalja és erősítse továbbra is a szeretett hozzátartozókat. (**K.S.**)

Diószegen július 7-én kísértük utolsó útjára **Kovács (szül. Ille) Erzsébet** testvérnőnk, aki 81 földi évet kapott Teremtőjétől. A kápolnánál a szellemi és testi halálból való feltámadás evangéliumát, az ApCsel 9,36-42 alapján Kiss Zoltán helyi lp. hirdette, Szilágyi Endre (elhunyt testvérnőnk veje) alkalmi költeményt mondott, a nyitott sírnál a Róm 14,7-9-ből szólt. Zsisku Lajos ny.lp., Szabó Mihály ny. lp., Csoma Imre (Nagyvárad) és Kelemen Tibor (Mihályfalva) imával szolgált. A helyi énekkar énekekkel dicsőítette az élet és halál Urát. Az Úr vigasztalja a gyászoló család tagjait. (**K.Z.**)

Július 11-én vettünk búcsút özv. **Varga Erzsébettől**, az Aradi 2. számú gyülekezet tagjától. A reménység és vigasztalás evangéliumát Sallai Jakab helyi lelkipásztor és Varga Géza diakónus hirdette. Az Úrhoz költözött testvérnőnk 1924-ben született Szilágykerden, 1943-ban kötött házasságot Varga Bálinttal, 60 évet éltek házasságban, 2003-tól özvegyen. Népes család vette körül a koporsót, gyermekeik: Ilonka, és Gizella (Erő 2007-ben elhunyt), a nyolc unoka és 14 dédunoka. Hitbeli szilárd meggyőződése végig megmaradt, mint aki tudta, hogy az ő Megváltója él. Adjon az Úr ilyen hitet minden unokának és dédunokának! (**S.J.**)

Az „akkor pedig”

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre... 1Kor 13,12

A „még nem” (Zsid 11,7) legfeljebb csak módszertani érvénnyel választható el az idő-ív másik pillérétől, amely az „akkor pedig”. Bezárt ajtó előtt éljük le életünket, küszöbön, intenzív várakozásban. Várakozásunk arra utal, hogy a „nem látott”, érzékelésünk elől elrejtett dolgok képezik a voltaképpeni realitást. A várakozás intenzitása pedig arra, hogy jelenünk, a „még nem” döntő a tekintetben, miképpen vesszük birtokba az elkövetkezendőt.

Ami eljövendő tehát, az előlegezve itt van, lényeg szerinti tartalma az ittlétnek. Ha nem így volna, úgy a várakozás tárgya maga a várakozás volna, s a hit szférájából a véletlen bekövetkezések bizonytalan terepére kerülne át. „Meggyőződés” helyett esélylatolgatás, a „reményelt dolgok valósága” helyett a remény önmagára korlátozódó vallása. A hit centrumában Isten nem mint lehetőség áll, amelyet a való, illetőleg a dolgok alakulása dévaj módon fölülbírálnak. Isten személye oly módon áll a hit centrumában, mint ami lehetővé teszi a hitet és fölülbírálni a valót. Amiből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy „a még nem” és az „akkor pedig” között záránodó útját járó ember léte ne volna dramatikus. Isten országa nem evilágról való, mégis azt olvassuk róla, „közöttek van”. És mégsem állítható felőle, hogy „nézzétek, itt van vagy amott”.

A „még nem” és az „akkor pedig” ívén egyensúlyozó ember alatt a kegyelem kifeszített hálója van. Az Istentől való folyamatos és totális függés állapotánál mindennemű bizonyosság alacsonyabb rendű.

(Visky András: *Reggeli csendesség*. Harmat Kiadó, Budapest, 1995.)

Történetek – életutak

Tíz évvel ezelőtt, a Szeretet 2005-ös augusztusi számában adtunk hírt a gátaljai Balázs családról. Árvíz sújtotta Temes megye több települését, Gátalján a Berza folyó öntött ki és elárasztotta a Balázs Lajosék házát is.

Hamarosan Kovács Gyula és Bálint Pál lelkipásztorok keresték fel és segítették őket az árvízkárosultaknak gyűjtött alapból, „amelyet testvéreink örömmel fogadtak, és mivel nem kaptak segítséget, idejében érkezettnek tekintették”. Azt követően a szerkesztőségből küldtük nekik a Szeretet-lapot. Egyszer kaptunk is egy kedves levelet Balázs Lajosnétól, amelyben többek között ezeket írta: „Nem tudom meghálálni azt a kegyelmet az Úrnak, hogy még eddig megsegített bennünket. Drága férjemmel 57 éves házasság vagyunk, október 8-án volt ennek az évfordulója. Én kilenc éve beteg vagyok, érzem, hogy elhagy az erőm, de nem zúgolódok érte, mindent szeretnék az Úrnak megköszönni. Köszöntjük a drága testvéreket!” (idézet a 2008-as januári számból).

40-50 cm-es vízben állt a lakásuk, sok minden megrongálódott, elázott – Balázs Lajosék a házuk előtt 2005-ben.

A tíz éves évforduló közeledtével újból eszünkbe jutott: Vajon mit csinálnak a bánsági Balázsék? – mivel jó ideje nem hallottunk róluk. Információszerzés végett július 1-én küldtünk levelet a temesvári gyülekezet lelkipásztorának, ezeket kérdezve: ha 1) Sikerült-e valamikor útba ejtenie Gátalját, és hol fekszik pontosan a település?, 2) Van-e ott baptista gyülekezet (úgy tudjuk, a temesvári ifjúság missziózott ott a '90-es években)? és 3) Sikerült-e már fölkeresni a Balázs családot? Július 8-án meg is kaptuk a válaszokat, amelyeket az alábbiakban teszünk közzé. **(A szerk.)**

Gátalja egy kis román ajkú város a Temesvár-Resica főút mentén. A magyar lakossága körülbelül 800 fő, római katolikusok és reformátusok. Amikor a temesvári gyülekezet körzetéhez tartozó Gertenyesre és Füzesre megyék, akkor átutazom Gátalján is. Román baptista és pünkösdi gyülekezet működik. Magyar tudomásom szerint nem alakult, viszont voltak magyar ajkúak a román baptista gyülekezetben.

Az első és egyetlen találkozás

Felejthetetlen marad számomra a Balázs testvérrel való első, és egyben utolsó találkozásom. A gertenyesi nőtestvérektől hallottam először a gátaljai Balázs házaspárról. Valamikor Lajos testvér rendszeresen átjött Gertenyesre, hogy a már létszámban megcsökkent közösséget igei üzenettel bátorítsa. Megtudtam, hogy Balázs testvérnő öt-hat éve az Úrhoz költözött.

A Szeretettől kapott cím alapján februárban kerestem fel először a családot. Akkor zárt kapura találtam.

Érdekes, hogy amíg ott váraкоztam és nézelődtem, a szemközti ház ajtajából egy férfi átkiáltott, hogy a család imaházban van. Elindult köztünk egy kis beszélgetés, de egymás szavaiból hamar észrevettük, hogy nem a román az anyanyelvünk, ezért magyarra váltottunk. Kedves ember volt. Azután még találkoztunk, érdeklődött az evangélium felől is.

Március elején végre nyitott ajtóra találhattam, s megismerkedtem Balázs testvér lányával és egyik lányunokájával, akiről később megtudtam, hogy ő gondozta el az idős nagytatát. Magyarul beszélgettünk, halkan, mert Lajos testvért néhány nappal korábban agyvérzés érte, s ezért többnyire aludt.

Néhány perc múlva arra lettem figyelmes, hogy a lassan lélegző testvér feléled, s elkezd beszélni. Fél óra alatt élénken elmesélte szinte az egész életét: hogyan kerültek feleségével Feketegyarmatról Gátaljára, és jutottak élő hitre Jézus Krisztusban az ötvenes években, csatlakozva az ottani román gyülekezethez.

Hálaimádsággal váltunk el egymástól. Utóbb kiderült, ez volt az egyetlen lelki közösségünk itt a földön, mert egy hét múlva hívtak a temetésére. Balázs testvér kérése teljesülhetett, hiszen az volt a vágya, hogy temetésén magyar nyelven is legyen elmondva az evangélium. Így tehát a román gyülekezet lelkipásztorának igehirdetése után én is szólhattam magyarul. A gyászszertartás után megismerkedtem Kutasi Juliánna testvérnővel is, aki egyetlen magyarként szolgálja az Urat a román ajkú gyülekezetben.

Kérés az olvasók felé

Nincsenek véletlenek. Méginkább érvényes ez a lelkiekben. Isten ott is munkálkodik, ahol mi nem is gondolkodunk, és úgy, ahogyan mi nem is sejtjük. Kérem az olvasókat, imádkozzanak értünk, azokért, akik magyar baptistákként a végeken szolgálunk – Isten drága igéje ne hulljon a porba!

BOROS RÓBERT lp., Temesvár

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix. Felelős szerkesztő: János Csaba. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Bibliaiskolák

Felvételi a nagyváradai Timóteus bibliaiskolába

Bibliaiskolánk ismét felvételit hirdet az alapfokozatra és a levelező tagozatra.

Az alapfokozat hétvégi oktatást foglal magában, (péntek délután 16-20 óra és szombat délelőtt 8-12 óra között). A hallgatók a következő kurzusokat végzik el két év alatt: *Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Rendszeres teológia, Apologetika, Lelkigondozás, Közbenjáró imádság és ébredés, Hogyan tanítsunk, Formálódás a szolgálatra, Tanítványság, Keresztyén élet, Nyilvános istentisztelet, Evangélizáció.*

A levelező tagozat hallgatói évente ötször jönnek konzultációra. A levelezők a következő kurzusokat vehetik át: *Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Hogyan tanítsunk, Róma-Galata levél, Keresztyén élet, Evangélizáció és tanítványság.* Mindkét tagozatra a felvételi **szeptember 26.** délelőtt 10 órakor kezdődik a bibliaiskolánál!

A bibliaiskola nyitva áll minden olyan személy előtt, aki valódi keresztyén jellemmel bír, és tagja egy helyi evangéliumi gyülekezetnek. További feltételek: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás és egy önéletrajz, amely tartalmazza a megtérés leírását és a felvételizőnek a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződéseit.

A felvételi vizsga két részből áll: 1) egy írásbeli vizsga, amely a felvételiző bibliaismeretét hivatott feltárni; és 2) egy interjú a vezető tanács tagjai előtt. A beiratkozáshoz szükséges dossziét a Bibliaiskola titkárságán (új épület 101-es szoba), vagy a szövetség irodájánál kell elhelyezni. Az érdeklődőknek részletes információkkal szolgálunk. Címünk: Str. Berthelot Nr. 5, Oradea 410050. Tel.: 0259-413289; 0735-500985 (baptifon); e-mail: bimo.oradea@gmail.com

Őszi falevelek – fotó: Sz.

Felvételi a zilahi bibliaiskolába – A zilahi bibliaiskola szeretettel várja azokat, akik a Szentírás ismeretében és a lelki szolgálatokban szeretnének fejlődni, hogy ezáltal még hatékonyabban tudják építeni a Krisztus testét, a gyülekezetet. A jelentkezéssel kapcsolatos információkat a pardi.ro weboldalon lehet megtalálni. A felvételi időpontját majd közölni fogjuk. A következő telefonszámon akár személyesen is érdeklődhet: 0735 502 222, **VERESS ERNŐ**, a bibliaiskola igazgatója

Az ifjúság hirdetése

Értesítés a nagybányai konfiról

Örömmel értesítünk minden erdélyi fiatal: október 16-18. között ifjúsági konferenciát szervezünk Nagybanán. A konfi címe: Leplezetlen szakadékok, mottónk az Ef 2,13: „*Most pedig ti, akik egykor távol voltatok, közel kerülnétek a Krisztus vére által*”. Az üzeneteket többek között Mike Sámuel, Szenczy Sándor és Dohi Zoltán fogják közvetíteni. Szeretnénk nevükön nevezni azokat a problémákat, melyek az emberektől és Istentől való eltávolodás egyértelmű folyamatát hozzák létre életünkben. Ha úgy látod, hogy szükséged van arra, hogy Isten hidakat építsen az életedben, szeretettel várunk téged is!

A konferenciára bármely erdélyi fiatal jelentkezhet, szállást és ételt viszont 250 személynek tudunk biztosítani. Kérünk tehát titeket, hogy minél hamarabb jelentkezsetek. A jelentkezés, melyet szeptember 1-én nyitunk meg, online módon fog lezajlani. Jelentkezéseitek a részvételi díj (50 lej) kifizetésével válik érvényessé. A bankszámlaszám, az űrlap és bármely további információ megszerzésének érdekében kérünk látogass el a www.leplezetlen-szakadekok-konfi.webnode.hu weboldalra.

Azokat is szeretettel várjuk a konferencia alkalmaira, akik lemaradtak a jelentkezésről, vagy már nem kaptak szálláshelyet. Tőlük nem kérünk majd részvételi díjat, a szállást és étkezést viszont saját maguknak kell biztosítaniuk. Istenre várva nézünk a konfi elé, hogy az ő jelenlétében lehessünk együtt. Ha az Úr is úgy akarja, találkozunk októberben!

Szeretettel a nagybányai ifi nevében: **KONCSÁRD BALÁZS** ifjvezető, Tel.: 0735 501 073, e-mail: koncsardbalazs@yahoo.com

